

Arrest

nr. 207 273 van 26 juli 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI
Rue des Drapiers 50
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen houdende een bevel tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum van 17 juli 2018. De beslissingen werden eveneens op 17 juli 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2018 om 10 uur30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE die loco advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, geboren te Douala op [...]1978.

Verzoeker werd door de Italiaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 14 juli 2018 tot 18 augustus 2018 voor een duur van 21 dagen, met het oog op toerisme.

Op 17 juli 2018 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Douala.

Op 27 juli 2018 is verzoeker gehoord omtrent zijn reismotieven.

Op 17 juli 2018 nam de met grenscontrole belaste inspecteur een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“afkomstig uit Douala met SN372, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Italië meer bepaald Milaan voor toeristische doeleinden. Uit zijn terugkeerticket blijkt dat betrokken een verblijf beoogt van 17 dagen, betrokkene beschikt over geen enkel document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt of kan niet weergeven hoe hij deze 17 dagen wenst door te brengen. Betrokkene beschikt niet over enige toeristische informatie, reisbrochures, geboekte rondreis, reisplanning...”

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

..”Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...)werd

(...) uw visum onderzocht. (...)

(...) het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. *(...)*

2. *Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, ½) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) .*

Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Italië meer bepaald Milaan voor toeristische doeleinden. Uit zijn terugkeerticket blijkt dat betrokken een verblijf beoogt van 17 dagen, betrokkene beschikt over geen enkel document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt of kan niet weergeven hoe hij deze 17 dagen wenst door te brengen. Betrokkene beschikt niet over enige toeristische informatie, reisbrochures, geboekte rondreis, reisplanning...”

De terugdrijving is gepland op 28 juli 2018.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. Ter terechtzitting heeft verzoeker ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van zijn zaak in het Nederlands.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Bespreking

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker citeert de wetsbepaling en bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

Verzoeker benadrukt dat hij zijn visum legaal heeft gekregen van de Italiaanse autoriteiten. Hij heeft afdoende zijn bestaansmogelijkheden tijdens zijn verblijf in Italië aangetoond zowel als zijn wil om terug te keren binnen de 21 dagen. Verzoeker heeft aan alle voorwaarden voldaan om het visum te verkrijgen. Zijn toeristische doeleinden waren afdoende aangetoond en verzoeker had tevens de nodige garanties gegeven opdat hem het visum kon worden afgeleverd. Het motief in de bestreden beslissingen is niet

wettelijk en niet afdoende. Het is slechts een opportunistische reden om hem de doorreis te weigeren. Verwerende partij heeft nagelaten de Italiaanse autoriteiten te contacteren alvorens zijn visum in te trekken. De verwerende partij houdt ook geen rekening met de nadelige gevolgen voor verzoeker.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. De Raad wijst erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6 (eerste lid, a juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Evenmin dient de verwerende partij contact op te nemen met de autoriteiten die het visum hebben afgegeven alvorens het visum in te trekken.

De gemachtigde moet uiteraard op een zekere manier kunnen nagaan of het voorgehouden toeristisch doel van verzoeker enigszins kan aangetoond worden en heeft bij wijze van voorbeeld gesteld dat dit niet het geval was nu hij over geen enkel document beschikt waaruit het gepland toeristisch verblijf blijkt en hij niet kon vertellen hoe hij de 17 dagen in Milaan wenst door te brengen. Verzoeker betwist dit niet en weerlegt aldus niet het motief in de beslissingen. Verzoeker toont niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker laat na aan te tonen dat het motief kennelijk onredelijk is of niet afdoende. Aangezien de intrekking van het visum in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen volgt hieruit dat verzoeker niet meer in het bezit is van de nodige reisdocumenten waardoor hem de toegang tot het Schengengebied op rechtmatige wijze wordt geweigerd.

Waar verzoeker erop wijst dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, een terugkeerticket heeft geboekt en over een hotelreservatie beschikt, merkt de Raad op dat deze elementen niet worden betwist in de bestreden beslissingen.

Wat de precieze toeristische intenties zijn, is volgens de gemachtigde niet afdoende duidelijk omdat verzoeker in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu uit het gehoorverslag van 17 juli 2018 blijkt dat verzoeker niet alleen niet in het bezit is van toeristische informatie maar evenmin kan zeggen wat hij wenst te bezoeken in Milaan. Daarnaast merkt de opsteller op dat de reservatie van het eerste hotel van 17 juli tot en met 19 juli niet annuleerbaar is maar dat de reservatie voor het tweede hotel van 19 juli tot 2 augustus wel gratis kan worden geannuleerd. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de vragenlijst weigert in te vullen.

Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet onzorgvuldig dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Verzoeker, die zich beperkt tot een algemeen betoog, weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen niet.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE ,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE.

N. MOONEN